

Ο ειδικός

Υπάρχει μια παλιά ιστορία για ένα παιδί που πήγε να ζητήσει τη βοήθεια ενός σοφού:

"Ηρθα, δάσκαλε, γιατί νοιώθω τόσο ασημαντος που δεν έχω όρεξη να κάνω τίποτα. Μου λένε ότι δεν αξίζω τίποτα, ότι δεν κάνω τίποτα σωστά, ότι είμαι αδέξιος και χαζός. Πως μπορώ να βελτιωθώ; Τι μπορώ να κάνω για να με εκτιμήσουν περισσότερο;"

Ο δάσκαλος, χωρίς να τον κοιτάξει, του είπε:

"Πόσο λυπάμαι, αγόρι μου. Δεν μπορώ να σε βοηθήσω γιατί πρώτα πρέπει να λύσω ένα δικό μου πρόβλημα. Μετά, ίσως.." και ύστερα από μια παύση συνέχισε : "Αν θέλεις να με βοηθήσεις εσύ, μπορεί να λύσω γρήγορα το πρόβλημά μου και μετά να μπορέσω να σε βοηθήσω."

"Ε... μετά χαράς, δάσκαλε" είπε διστακτικά ο νεαρός, νοιώθοντας ότι τον υποτιμούσαν για άλλη μια φορά και μετέθεταν τις ανάγκες του.

"Ωραία" συνέχισε ο δάσκαλος. Έβγαλε το δαχτυλίδι που φορούσε στο αριστερό του χέρι και το έδωσε στο αγόρι, λέγοντας: "Πάρε το άλογο που είναι εκεί έξω και τρέξε στην αγορά. Πρέπει να πουλήσω αυτό το δαχτυλίδι για να πληρώσω ένα χρέος. Είναι ανάγκη να πάρεις όσο περισσότερα χρήματα μπορείς για αυτό. Και με κανέναν τρόπο μη δεχτείς λιγότερα από ένα χρυσό φλουρί. Πήγαινε και έλα με το χρυσό φλουρί όσο πιο γρήγορα μπορείς."

Ο νεαρός πήρε το δαχτυλίδι κι έφυγε. Μόλις έφτασε στην αγορά άρχισε να προσφέρει το δαχτυλίδι στους εμπόρους που το κοίταζαν με κάποιο ενδιαφέρον, ώσπου ο νεαρός έλεγε τι ζητούσε γι' αυτό.

Όταν το παιδί έλεγε "ένα χρυσό φλουρί" άλλοι γελούσαν, άλλοι του γύριζαν τις πλάτες και μόνο ένας γέροντας φάνηκε αρκετά ευγενικός για να μπει στον κόπο να του εξηγήσει ότι ένα χρυσό φλουρί ήταν πάρα πολύ για ένα δαχτυλίδι. Θέλοντας να βοηθήσει, ένας του πρόσφερε ένα ασημένιο νόμισμα κι ένα μπακιρένιο τάσι, όμως, ο νεαρός είχε οδηγίες να μη δεχτεί λιγότερα από ένα χρυσό φλουρί κι έτσι απέρριψε την προσφορά.

Αφού προσπάθησε να πουλήσει το κόσμημα σε όποιον συνάντησε στο δρόμο του στην αγορά – και σίγουρα θα ήταν πάνω από εκατό άτομα – , παραδέχτηκε την αποτυχία του, καβάλησε το άλογο και γύρισε πίσω.

Πόσο θα ήθελε ο νεαρός να είχε ένα χρυσό φλουρί για να το δώσει στο δάσκαλο και να τον γλυτώσει από το πρόβλημά του. Έτσι, θα έπαιρνε κι αυτός τη συμβουλή και τη βοήθεια του δασκάλου.

Μπήκε μέσα στην κάμαρη.

"Δάσκαλε" είπε, "λυπάμαι. Είναι αδύνατο να τα καταφέρω. Ίσως να μπορούσα να πάρω δύο ή τρία ασημένια, όμως, νομίζω ότι δεν μπορώ να γελάσω κανέναν για την πραγματική αξία του δαχτυλιδιού."

"Αυτό που είπες είναι πολύ σημαντικό, νεαρέ μου φίλε" απάντησε χαμογελώντας ο δάσκαλος. "Πρέπει πρώτα να μάθουμε την αληθινή αξία του δαχτυλιδιού. Καβάλησε πάλι το άλογο και πήγαινε στον κοσμηματοπώλη. Ποιος άλλος θα ξέρει καλύτερα;

Πες του ότι θέλεις να το πουλήσεις και ρώτησέ τον πόσα μπορεί να πιάσει. Όμως, μην του το πουλήσεις όσα κι αν σου προσφέρει. Γύρισε πίσω με το δαχτυλίδι."

Ο νεαρός καβάλησε το άλογο κι έφυγε πάλι.

Ο κοσμηματοπώλης εξέτασε το δαχτυλίδι στο φως του κεριού, το κοίταξε με το φακό, το ζύγισε και μετά είπε στο παιδί:

"Πες στο δάσκαλο, αγόρι μου, ότι αν θέλει να το πουλήσει αμέσως, δεν μπορώ να του δώσω παραπάνω από πενήντα οχτώ χρυσά φλουριά για το δαχτυλίδι του."

"Πενήντα οχτώ χρυσά;" φώναξε το παιδί.

"Ναι" απάντησε ο κοσμηματοπώλης. "Βέβαια,, με λίγη υπομονή θα μπορούσαμε να βγάλουμε γύρω στα εβδομήντα χρυσά φλουριά, όμως, αν είναι επείγον..."

Ο νεαρός έτρεξε συγκινημένος στο σπίτι του δασκάλου να του πει τα καθήκιστα.

"Κάθισε" του είπε ο δάσκαλος αφού τον άκουσε. "Είσαι κι εσύ σαν αυτό το δαχτυλίδι. Ένα πολύτιμο και μοναδικό κόσμημα. Και σαν τέτοιο, πρέπει να σ'εκτιμήσει ένας αληθινός ειδικός. Γιατί στη ζωή σου γυρίζεις εδώ κι εκεί ζητώντας να εκτιμήσει ο καθένας την πραγματική σου αξία;"

Και μ' αυτά τα λόγια, έβαλε πάλι το δαχτυλίδι στο μικρό του δάχτυλο του αριστερού του χεριού.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Χόρχε Μπουκάι "[Να σου πω μια ιστορία](#)", εκδόσεις [ΟΠΕΡΑ](#)